

Gleditschia triacanthos (Iglicznia, glediczyja trójcierniowa, iglicznica pospolita)

rodzina Caesalpiaceae (Brezylkowate) – Fabaceae
(Leguminosae, Papilionaceae)

Pochodzi ze środkowej części Ameryki Północnej i wschodnich Stanów Zjednoczonych. Do rodzaju należy 12 gatunków, występujących w obu Amerykach, w środkowej i wschodniej Azji oraz w Afryce. W Polsce uprawiany jest praktycznie jeden gatunek - **Gleditschia triacanthos**. Jest to wyniosłe drzewo o szerokiej, przejrzystej, ażurowej koronie dorastające do 30 m wysokości (w ojczyźnie nawet 45 m). Posiada korę szarobrązową (do brązowej), początkowo gładką, a następnie podzieloną na tafelki.

Na pniach i gałęziach znajdują się liczne, duże ciernie (do 10 cm długości), o spłaszczonej nasadzie. Są one ostre, twarde, sztywne i często bardzo rozgałęzione. Liście znajdują się na krótkopędach, są złożone – parzystopierzaste - ułożone skrzyślowo, o długości do 25 cm. Listki (w ilości 20-30 sztuk) są eliptyczne do 3 cm długości. Liście rozwijają się późno, w drugiej połowie maja, a jesienią ładnie przebarwiają na żółto i opadają wraz z ogonkami liściowymi.

Roślina dwupienna, kwitnie w czerwcu. Kwiaty mogą być jedno- lub obupłciowe. Są niepozorne, drobne, zielonkawożółte, zebrane w krótkie gronka, pachnące i bardzo miododajne. Owocem są długie (do 40 cm długości), płaskie, spiralnie skręcone strąki. Młode są barwy czerwonej, po dojrzeniu stają się brązowe i błyszczące. Strąki nie pękają, zawierają słodkawy i soczysty miąższ, w którym znajdują się duże, owalne, spłaszczone, twarde ciemnobrązowe, błyszczące nasiona. Strąki są dekoracyjne i utrzymują się na drzewach aż do wiosny. Zielone, niedojrzałe strąki są chętnie zjadane przez bydło.

Iglicznia jest bardzo wytrzymała na niskie temperatury i jest w pełni mrozoodporna. Ma niewielkie wymagania glebowe, dobrze znosi gleby suche i piaszczyste, ale wapienne. Znosi zasolenie gleby i zanieczyszczenie powietrza. Wymaga miejsc słonecznych i raczej osłoniętego stanowiska, młode okazy mogą cierpieć od wysuszających mroźnych wiatrów. Jest oryginalnym drzewem parkowym, często u nas spotykanym, polecanym do zadrzewień miejskich oraz do dużych ogrodów i parków. Jest bardzo dobrym gatunkiem na wysokie, cierniste, obronne żywopłoty. Z uwagi na dość kruche gałęzie nie należy wysadzać tych roślin w miejscach występowania silnych wiatrów. Ma drewno twarde i ciężkie, bardzo trwałe, odporne na gnicie, które może być używane w meblarstwie, a także na podkłady kolejowe i słupy. Rozmnażamy je przez wysiew nasion, ale konieczna jest skaryfikacja i stratyfikacja.